

Zbirka medijskih objava

BK Univerzitet

19. 11. 2006

Number of items: 3

Print media: 3

Internet: 0

Radio: 0

Television: 0

Teletext: 0

Themes monitored:

BK – Univerzitet Braća Karić

Fakultet za menadžment u sportu

List of clips in the collection:

	Title	Sve bilo je planski		
Number 1	Medium; Reach	Ilustrovana politika; 0	Page: 28	Size: 910 cm2
	Coloumn / Date	ostalo, 18. 11. 2006		
Collection page 3	Author	Stamatović Milica		
	Themes	BK – Univerzitet Braća Karić		

	Title	U Sao Paulu prepoznao sreću		
Number 2	Medium; Reach	Ilustrovana politika; 0	Page: 40	Size: 782 cm2
	Coloumn / Date	ostalo, 18. 11. 2006		
Collection page 7	Author	Milošević Snežana		
	Themes	BK – Univerzitet Braća Karić		

	Title	Za godinu dana 80 mesta		
Number 3	Medium; Reach	Sportski Žurnal; 0	Page: 29	Size: 299 cm2
	Coloumn / Date	Ostalo, 18. 11. 2006		
Collection page 11	Author	Jovanović Marija		
	Themes	Fakultet za menadžment u sportu		

Све било је ПЛАНСКИ

Супруга Вилијама Монтгомерија, бившег америчког амбасадора у СЦГ, прича како сада живе она и њен супруг, зашто су постали балкански родитељи, открива шта се крије иза њеног неформалног понашања као и своје дилеме пред поновни долазак у Београд

Др Лин Монтгомери, по рођењу Енглескињу, српска јавност је упознала као шармантну супругу Вилијама Монтгомерија, амбасадора САД, првог који је у Београд стигао након десетогодишње паузе. Јасно је било од самог почетка да се иза лика насмејане плавуше, коју сте могли видети готово на свим скуповима, забавама, партијама, званичним и неформалним али гламурозним, где се појављују имена која "звече" било од новца или популарности и моћи, крије виспрена жена која тачно зна шта хоће. Иза те опуштености стоје чврсти темељи у образовању и каријери, која је на почетку била брокерска (једна од ретких жена на Лондонској берзи) и дипломатска (службеник у британској па потом америчкој амбасади у Дар ел Саламу у Танзанији, касније и у Софији), а потом и професорска (на Америчком колеџу у Дубровнику, БК универзитету у Београду). Дипломирала је менаџмент на колеџу у Лондону, магистрирала филозофију на универзитету "Климент Охридски" у Софији и докторирала на Филозофском факултету у Загребу на тему "Филозофска конструкција брака од Платона до Хегела".

Годину дана по пензионисању супруга (кога Лин зове Бил) и пресељења у Цавтат поново је доспела у жижу јавности у Србији. Повод: оснивање Академије за дипломатију и безбедност у Београду где др Монтгомери има једну од кључних улога.

- За сада сам директор Академије, ако

све буде у реду, бићу декан. Уз то, предаваћу и пословну етику и дипломатски протокол. Предавања на пословној етици ће почети ускоро. То је изборни предмет, студенти нису обавезни да долазе на предавања, али мислим да хоће.

Оснивање Академије је пропраћено полемикама у академској јавности Србије, посебно после објављивања огласа да ваше дипломце у најкраћем року чека сигуран посао у дипломатији.

Било је и оспоравања типа "шта ће нам та академија када већ имамо готово идентичне студије на Факултету политичких наука и Факултету за безбедност". Како ви реагујете на те прозивке?

- Ја сам почела да радим на Академији у септембру. Мислим да су приватни факултети без конкуренци је. Можда бисмо могли више да радимо

на идеји шта приватни факултети дају друштву. Дакле, ако је Академија за дипломатију и безбедност, коју је уписало осамдесет изузетних студената, успешна то је добро и за друге приватне универзитете, а тако би требало да нас вреднује и државни образовни систем. Ова установа је јединствена у југоисточној Европи. Она на врло комплексан начин спаја области које је једна без друге не могу, дипломатију и безбедност. Сигурно је да свако од нас жели да се српски студенти што боље образују. Не желим да коментаришем прошлост, шта је ко рекао за или против нас. Од мене нећете чути ниједну лошу реч о било ком другом универзитету. Ја сам заинтересована искључиво за партнерство и сарадњу. Јер, на крају крајева, ово је дипломатска академија.

Учићете студенте дипломатском протоколу. У Србији сте, као супруга америчког амбасадора, провели три и по године. Из тог периода, који дипломатски гаф, учињен вама, памтите?

- Морам признати да су у Србији увек били коректни у протоколу, без обзира да ли су или нису знали да сам ја супруга америчког амбасадора. То је зато што су око мене увек били топли људи. Али, ја сам сигурна да сам правила много грешака, као што сам и сигурна да сам људско биће.

Откријте нам неку од ваших грешака.

- То је на Србима да суде. Протокол постоји само из једног разлога: када не знате шта да радите да знате како да се понашате. Он служи да вас са неким споји, а не да вас од неког раздвоји. То је права суштина протокола, коју дипломате често заборављају. Ако се ви због мене осећате неугодно, то је недостатак протокола, лош протокол. Имала сам прилике да видим да дипломате протокол користе за понижавање људи. То је велика грешка, нецивилизовано поношање, и увек сам против тога. Да бисте спроводили добар протокол, морате волети људе. Знам да су понекад дипломате мислиле да сам ја превише неформална. Такви нису разумели суштину дипломатије.

Очито да се вама није допадало да будете "само" супруга америчког амбасадора, него и да покажете колико сте посебни, своји.

- Немојмо да будемо наивни, ништа од оног што сам радила није било случајно. Ми смо тим. Бил ради једно, ја друго. Наивно је мислити да није постојао план. Муж и ја смо дошли у Београд после бомбардовања. Желели смо да српски народ не доживљава Америку као непријатеља. Да види да смо ми, као и Срби, нормални људи са породицом, да уживамо у животу у Београду, као и да смо свесни да постоје тешки политички, социјални и економски проблеми. Како ћемо им показати да, на пример, разумемо социјалне проблеме? Наравно, хуманитарним акцијама. Како да покажемо да хоћемо боље политичке односе? Тако што ћемо имати званичне и незваничне контакте са политичарима. Ми смо професионалци. Тако, да без обзира што вама нешто може изгледати неформално или непрофесионално није у ствари баш тако.

Да ли познајете супругу Мајкла Полта, садашњег амбасадора САД у Србији?

- Не. Нисам их упознала. Бил јесте.

Не познају је ни Срби.

- Не бих могла то да коментаришем.

Није протоколарни комплимент, било би врло тешко заменити вас у јавном животу Србије.

- Хвала. Знам да су Полтови веома активни, знам где су и шта раде. Али сада је друго време. Када смо ми дошли, Срби су били помало "гладни" за таквом врстом контакта. Сада је све нормалније.

Где сада живи породица Монтгомери, где јој је стално место боравка?

- То је дугачко питање. Ја имам кућу у Енглеској, али наша стална адреса је у Хрватској. Биће потребно много времена да се одвојимо од Јадранског мора. Међутим, ја радим овде и мој муж је све чешће у Београду јер се доста ослања на њега у свом послу. Једна ћерка нам је у Лондону, друга ћерка и син су у Вашингтону. Трудимо се да што више времена проведемо заједно или овде или у Цавтату.

Да ли је неко од ваше деце ожењен или удат?

- Па, мислим да није. Ако јесте, нису ми рекли. А требало би, јер они мајци говоре готове све. Уопште не сумњам да ће се једно од њих, можда и све троје, оженити или удати, са неким из овог региона.

Да ли бисте имали примедби да вам зет или снаха буду из Србије?

- Наравно да не бих. Стално понављам свом сину да је Драгана права (смејући се показује на своју младу асистенткињу, прим. а.). Важно ми је да то буду добри људи, пристојци, пажљиви. Свеједно ми је одакле су и каква је њихова прошлост.

Чиме се сада бави Вилијам?

- Консалтингом, ради за једну велику групу хотела у Хрватској и Енглеској. И пише колумне за "Данас". Веома је заузет.

Је ли задовољнији новим послом него дипломатијом?

- Питала сам га недавно кад смо били у Венецији. Рекао је да не би могао да се врати у дипломатију. Да му се допада што сада у потпуности може да исказе своје мишљење било кроз своју колумну или у изјавама. Много људи га и приватно пита за мишљење. Мислим да и њима много више одговара оно што он сада ради.

Имате ли неку некретнину у Србији?

- Имамо стан у Београду. Купили смо и мали апартман за децу и заједно се смејемо томе, јер је он врата до врата са нашим. Бил и ја смо као прави балкански родитељи.

Са ким се дружите сада кад дођете у Београд?

- Са истим људима као и раније. Са докторима са Онколошког института, са колегама са БК универзитета, неки од њих предају са мном на Академији, са мојим другарицама и пријатељима. То је зато што се нисам баш много дружила са људима из дипломатског круга.

Да ли још одлазите у клуб "Симекс"?

- О, "Симекс!" Зар не знате да је затворен?! И тако ми је жао због тога. Ако ово прочита власник, имам проку за ње-

га: "Молим вас, отворите тај клуб поново." Било је пријатно да идете у ресторан где вас сви знају и ви сваког знате. Музика је била добра, атмосфера фантастична. Наравно, говорим из угла моје генерације. Још нисам пронашла сличан клуб.

Имате ли нешто на себи "Made in Serbia"?

- Увек. Ево овај сако. (Скида га и показује етикету "Зекстра".)

А у кући у Цавтату?

- Моја ћерка је опседнута ајваром. Углавном једемо медитеранску храну. Ја волим индијску и из Лондона доносим све што ми је потребно за индијска јела. Имамо веома помешане укусе.

Која личност из Србије је на вас оставила најбољи утисак?

- Зоран Ђинђић. Он је ван конкуренције.

А од жена?

- Она са којом сам највише сарађивала и била њом веома импресионирана, тадашња градоначелница Београда Радмила Хрустановић. Велики професионалац, веома отворена и пријатна особа.

Када се осврнете на свој београдски живот, чега се сетите са горчином?

- Ничега. Све кроз шта сам прошла било је добро за мене. Научила сам да Срби могу да вас уздигну веома високо, али и да вас ниско спусте. Ако волите себе, такве варијације вас не дотичу. Када сам преузела овај посао на Академији, позвала сам своје пријатељицу у Загреб: "Бићу поново у новинама. Уплашена сам јер нисам сигурна да ли би поново могла да прођем кроз све то." Она ми је одговорила: "Шта још горе може да ти се деси?!" Врло мудар одговор. Знам ко сам, знам шта радим, волим свој посао и студенте и, то је мој курс. И могу о мени писати и лепо и лоше и ружно, ја то нећу ни погледати. Новине нисам отворила четири године.

А чега се сетите са осмехом на лицу?

- Свега. Заиста. Српски народ ми није ништа лоше урадио.

Увек су сви били љубазни према мени. И свугде где сад одем исто се понашају према мени.

Најлепши комплимент који сте добили?

- Исти као што сам добила у Хрватској: Ви сте наша. ■

Strana / Page: 28

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA AND MONTENEGRO

Površina članka / Size: 910 cm2

4 / 4

ДР МИРКО ЈАНКОВ ИЗМЕЂУ БРАЗИЛА И СРБИЈЕ У Сао Паулу препознао срећу

Два пута је др Мирко Јанков (37) прочитао „Алхемичара”, Паула Коелја. Једном на српском и други пут у оригиналу. Књига га је терала у дуга размишљања. У њој славни писац говори о томе како свако има свој пут који треба да нађе. Само треба да препозна сигнале и пратити их. И овај наш врсни хирург офталмолог је дуго тражио и нашао свој пут.

Разговарамо у познатом ресторану на Црвеном крсту, уз „кајпирињо”, популарно бразилско пиће са белим румом, лимуном, шећером и ледом. Ту је и Миркова супруга Фернанда. Шармантна Бразилка већ прилично добро разуме српски језик. Повремено и она убацује понеки детаљ у мужевљеву причу.

Мирко Јанков је шеста генерација у својој породици која је завршила факултет. И сви његови преци су се углавном бавили егзактним наукама. Деда по коме је добио име, Мирко Јанков је после Другог светског рата основао у Београду Институт за туберкулозу, бака Јелка је била педијатар, мајка Татјана је стоматолог, а отац Ратко биохемичар.

- Рано сам научио да џепарац мора да се заслужи - сећа се Мирко. - У основној школи „Владислав Рибникар” сам од првог разреда учио француски, а после и

енглески језик, али су моји сматрали да то није довољно. Зато су ме сваког јутра, од понедељка до петка, будили у 6.30 да бих са дедом Мирком радио језике. Поред провере знања оних које сам имао у школи, с њим сам учио још и немачки, руски и латински. Деда и бака су, иначе, после револуције у Алжиру, отишли тамо на позив алжирске владе. Вратили су се у земљу после готово две деценије.

Опуштао се уз гитару. Упоредо са основном, ишао је и у музичку школу. Кад је стасао за студије, уписао се и на Медицински факултет и на Факултет музичких уметности.

Ватрено крштење

- Између средње школе и факултета отишао сам у војску. Било је то у време прославе 600 година од Косовског боја, па су ме, после кратког боравка у Брчком преместили у логор поред Суве Реке. Шест месеци сам провео у шуми гледајући како се припремају албанске демонстрације. Ту сам први пут схватио да живот може у тренутку да се изгуби.

Упркос обавезама на два факултета, Мирко тврди да је имао за све довољно времена. Чак и за спорт. Бавио се пливањем, играо кошарку, возио бицикл...

- Одлучио сам да постанем хирург - прича Мирко. - Касније се испоставило да је моје знање свирања на гитари било пресудно код професора Зајлера, кад ме је позвао да специјализирам код њега у Швајцарској. Сматрао је то важним, јер због сталног вежбања, музичари имају осећај за контролу прстију.

Отишао је прво на кардиохирургију. Вече пре него што ће ући у операциону салу, сећа се, био је на новогодишњем концерту Ђорђа Балашевића. Популарни кантаутор је, то му се урезало у памћење, у једном рефрену певао: „Хирург својим рукама нежно спушта твоје срце...”

- Тог јутра сам се уверио да то није баш тако нежно - каже Мирко. - Све је изгледало исувише грубо и крваво. Зато сам почео да трагам за мањим хирургијама. Допала ми се хирургија офталмологије. Врло је чиста, посебно онај део који ја радим. Ласерско скидање диоптрије или операција катаракте су без капи крви.

На петој години студија, преко међународне размене студената, Мирко Јанков се нашао у Бразилу, у индустријском центру Сао Паулу. Провео је тамо три месеца. После кратког боравка у Београду, јануара 1996, опет је прелетео океан. Да би уписао постдипломске студије на универзитету „Санта Каза”, једном од три најбоља у Бразилу, морао је

да спреми пријемни испит из опште медицине на португалском. Испоставило се да је за само годину дана тако добро научио језик да је на поменутом тесту имао максималан број бодова.

- Стажирао сам у Хитној помоћи. За мене је то било ватрено крштење. Нигде нисам видео толико расцепаних глава, толико упуцавања и рањавања најразличитијим хладним оружјем. Да бих имао од чега да живим, у једној школи сам почео да држим часове енглеског језика. Директор те школе је била Фернанда Флорентино Фернандез. Упознали смо се пре тачно десет година.

Фернанда и Мирко су у браку годину дана краће. Девет година. Пре свадбе, Мирко је будућу супругу довео у Београд да је упозна са породицом. Она, уз смешак, додаје и како никад неће заборавити разговор са дедом Мирком. Трајао је четири сата. Оставила је добар утисак.

Помоћу кредита и Фернандиних родитеља, млади пар је купио кућу изван Сао Паула, у природи, са базеном и великим двориштем. Због безбедности набавили

су и три, у полицији посебно тренирана вучјака. Од њих се више никад нису одвајали. Сад су са њима и овде у Београду.

- Наличје Бразила јесте насиље - каже Мирко. - Тамо је, према статистици, у 2003. години убијено 40.000 људи! А није рат. Никад ме, срећом, нису напали на улици, али јесу једном с пиштољима зауставили наш аутомобил с намером да нас опљачкају. Спасли смо се захваљујући Фернандиној присебности. Она је ишла на курс такозване заштитне вожње.

Нова година на плажи

Чим је започео специјализацију, одмах су га убацили у операциону салу. За првих годину дана је имао тридесет самосталних операција катаракте. Баш то ће касније бити његов избор у офталмолошкој хирургији. Катаракта, али и рефрактивна хирургија која се бави смањивањем диоптрије. Онда је, за време једног семинара на Универзитету „Санта Каза”, упознао професора Теа Зајлера, једног од оснивача операција за скидање диоптрије. Он је први на свету применио ласер у захватима на оку које види. Позвао је Мирка да дође код њега у Цирих на обуку.

По повратку из Швајцарске, Мирко и

Фернанда су се преселили у Курићибу, двомилионски град који је четиристо километара јужно од Сао Паула.

- То је најбоље организован град у Јужној Америци - истиче Мирко. - Тамо никад није било плантажа, па нема ни бивших робова. Становништво је углавном беле пути. У Курићиби сам у једном приватном офталмолошком центру обучавао докторе за операције ласером. Фернанда је у међувремену магистрирала и уписала докторат из међународног криминалног права. Пре две године смо се договорили да дођемо у Европу. Пре него што смо почетком ове године дошли у Београд, провели смо неко време на Криту. Радио сам у Центру за рефрактивну хирургију, код угледног професора Јаниса Паликариса.

Сада др Мирко Јанков ради у београдској клиници „Милош“, док Фернанда на БК универзитету предаје међународно бизнис право, а од недавно и увод у право на новоотвореној Академији за дипломатију и берзбедност.

- Операција скидања катаракте траје петнаест минута - каже др Јанков. - Користи се анестезија у капима и пацијент је све време свестан. Пола сата после захвата, може да иде кући. Већ сутрадан

види на оперисано око. Скидање диоптрије је још брже. За оба ока је потребно двадесет минута. Наравно да пре тога имате припрему. Сам ласерски део је врло кратак. Четири секунде по диоптрији, без обзира да ли је плус или минус. Три-четири дана после захвата, пацијент види нормално. Нису му потребне наочари.

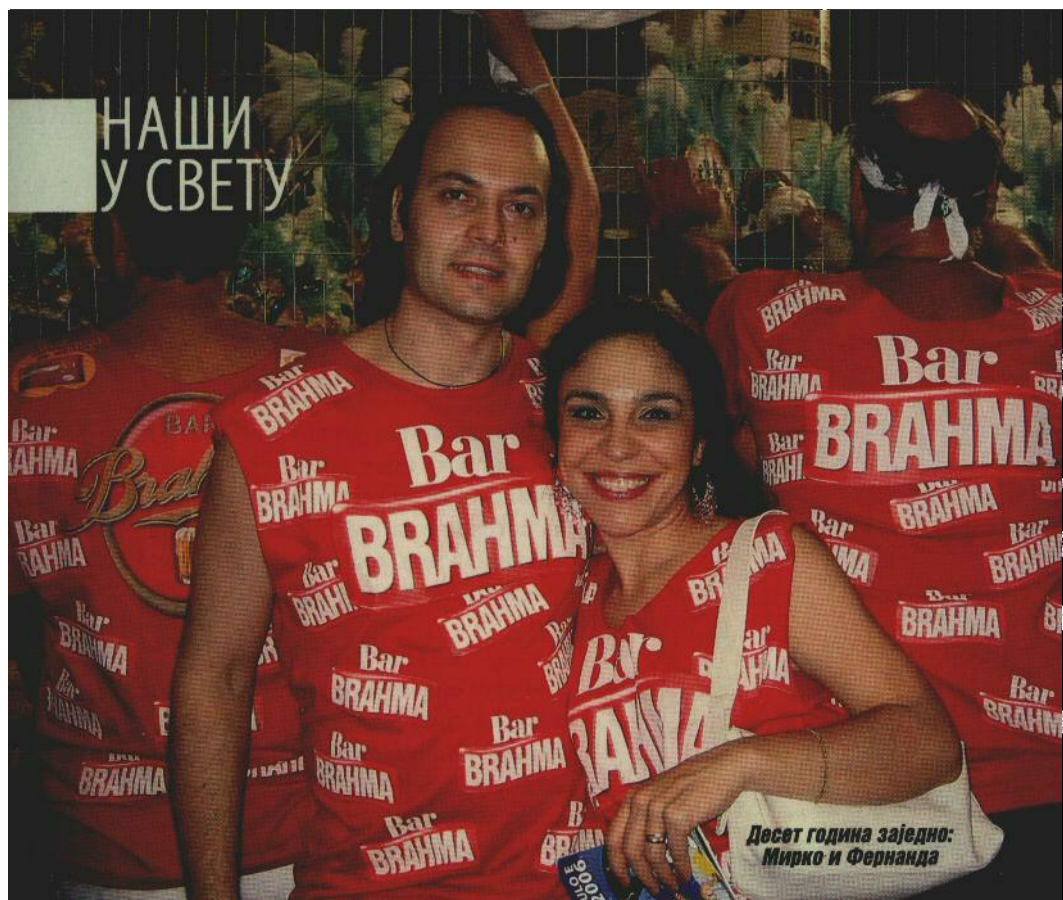
А да ли др Јанков носи наочари?

- Не, не носим - вели. - Имао сам диоптрију - 3 и - 3,5 на другом оку, али сам их оперисао. Фернанди сам само вадио трње и једном зашио руку кад се посекла. Очи јој нисам дирао. Погледајте, како лепе очи има!

Мирко је обећао супрузи да неће дозволити да у Београду доживи зиму.

- Нову годину ћемо сигурно дочекати у Бразилу, на некој од плажа. Тада се, према њиховом веровању, прескаче седам таласа, носе беле мајице и хаљине и, уз ватромет, Краљици мора прилаже жртва у виду цвећа и грожђа.

У тренутку док пишемо овај текст, др Мирков ће бити у Кенији, у хуманитарној мисији под покровитељством једног ротари клуба. Урадиће неколико десетина операција катаракте која је иначе најчешћи узрок слепила код локалног становништва. ■

Овом стручњаку је потребно само петнаест минута да помоћу ласера уклони катаракту, а пет минута дуже да скине диоптрију на оба ока

ЈАНКО ТИПСАРЕВИЋ ПРИВЕО КРАЈУ НАЈУСПЕШНИЈУ СЕЗОНУ У КАРИЈЕРИ

За годину дана 80 места

ЗА ГОДИНУ дана Јанко Типсаревић, други рекет Србије, направио је скок од 80 места на светској ранг листи. На крају ове, најуспешније сезоне у каријери, 66. играч на АТП листи има разлога за добро расположење.

- **Задовољан сам, нарочито крајем сезоне који је био добар и омогућио ми да безбрижније почнем следећу** – истиче 22-годишњи Београђанин спремајући се на заслужени одмор у Барселону. – **Овај рејтинг ми омогућава прескакање квалификација, да на мечеве са великим играчима не излазим после три одиграна дуела. У сваком случају, то је корак напред у односу на крај прошле године, а можда је могло боље, а и горе.**

Велике плусеве направио је у јануару када је прошао квалификације у Дохи и на Аустралијском опену *опростивши се од првог грен слема у другом колу, у Хајлбруну (100.000 долара) стигао је до полуфинала, а онда блистао у Девис куп мечу са Израелцима да би у родном граду на Гемаксовом челиндеру освојио до тада највећу титулу у каријери.

На Вимблдону је побрао похвале легендарног Џона Мекинроа за меч са Енди Родиком, на америчкој турнеји био је солидан, али је његова игра јесен дочекала у пуном сазревању.

Сада је на реду онај најлепши период у години када имате право на безбрижних пет минута.

- **Идем на пар дана у Барселону, затим се враћам у Београд да довршим дипломски на Факултету Браћа Карић за спортски менаџмент, а онда у Брус на, надам се, неколико дана скијања. Припреме почињу 27. новембра** – рекао нам је Јанко како и шта планира, док је посматрао меч на мушком Мастерсу.

Са менаџером Дирком Хордорфом и тренером Кастеланијем наставља сарадњу, јер комбинација немачке строгости и италијанске опуштености у потпуности одговара његовом темпераменту.

- **Нема разлога да не наставамо заједно, јер ме је Кастелани довео догде. Прошлогодишње припреме су ми веома одговарале, па ћемо се тако радити и сада** – значи две недеље припрема у Франкфурту где ће акценат бити више на кондицији. Ту главну реч води Кристијан, мој кондициони тренер и бивши немачки десетобојца, а онда идемо на две недеље у Дубаију када ћемо радити на игри – наглашава Типсаревић.

Са турнирима ће вероватно стартовати као прошлог јануара у Дохи.

- **Нисам још сигуран, али почињемо од Дохе, па идемо за Окленд и онда на Аустралијски опен. Знам да ћу после тога у Европу, јер сам одлучно да не играм у Јужној Америци** – оквирни су планови нашег репрезентативца за

први месец наступајуће 2007. године. Верујемо још боље него претходне.

ОДМОР У БАРСЕЛОНИ: Јанко Типсаревић

Титула на челиндеру у Монсу (125.000 долара) прошлог месеца дошла је неочекивано, али приказани квалитет казује да је сазрео за још веће подухвате.

ДУБЛ У ХОНОЛУЛУУ (15.000\$)

Влашки пред титулом

АЛЕКСАНДАР Влашки је на корак од титуле у конкуренцији парова на фјучерсу у Хонолулуу (тврда подлога, 15.000 долара). Са Јужноафриканцем

Strana / Page: 29

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA AND MONTENEGRO

Površina članka / Size: 299 cm2

2 / 2

Волмарансом (3) у полуфиналу је победио Дуклоа и Селу (1, Канада, Израел) са 6:1, 6:3, а последњи ривали су Мирзадех и Рос (САД).

ДОВИЛ (50.000 ДОЛАРА)

Испала Крстајићева

ДАНИЦА Крстајић је заустављена после четири победе на турниру у Довилу (шљака у дворани, 50.000 долара). У другом колу је славила прва фавориткиња Емили Лоа (Француска) са 7:5, 7:5.

Дубл, прво коло: Ворацова (Чешка), Крстајић – Кустава, Пучек (4, Белорусија) 2:6, 6:2, 6:4; четвртфинале: Ворацова, Крстајић – Бароа, Малек (Немачка) 2:6, 6:3, 7:5.